

Arrest

nr. 351 252 van 6 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 (oud) van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 juni 2020, in functie van zijn Nederlandse echtgenoot, een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 7 januari 2021 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 17 december 2025.

1.3. Verzoekers echtgenoot werd op 14 mei 2024, wegens zijn vertrek naar Nederland, afgevoerd van het Rijksregister.

1.4. Verweerder deelde verzoeker, via een op 7 augustus 2024 gedateerde brief, mee dat hij overwoog een einde te stellen aan zijn verblijf en verzocht hem om, gelet op de bepalingen van artikel 42quater, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), inlichtingen te verstrekken inzake de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie,

zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Deze vraag om informatie werd op 12 september 2024 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 19 december 2024 ten aanzien van verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 8 januari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: [O.]
Voorna(a)m(en): [J. N.]
Nationaliteit: Suriname
[...]*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 17.06.2020 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 07.01.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Nederlander [T.J.T.] ([...]) met wie hij zich vestigde.

Op 14.05.2024 werd de heer [T.] afgeschreven naar Nederland.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mijnheer op 07.08.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan hem betekend op 12.09.2024. Daarop legde hij de volgende documenten voor:

- Engagementsverklaring [T.] + vliegtickets en praktische details reis*
- Arbeidsovereenkomst met [E.C.C.]*
- Loonbrieven maart, april, november 2022, maart, mei 2024*
- Arbeidsovereenkomst met [F.]*
- Verklaring behaald niveau NT2*
- Attest van inburgering*
- Brief stad Antwerpen inzake onbewoonbaarheid woning*
- Toekenning BTW-nummer*
- Certificaat Geninc*
- CV*
- Foto's (CVO Vitant)*
- Brief UA*
- Inschrijvingsattesten VITANT + lessenrooster + afgelegde toets*
- Fiscale fiches 281.10 inkomsten 2022 + individuele rekening*
- Vakantie-attest 2023*
- Medisch voorschrift dd. 26.08.2021*
- Screenshots medisch dossier (MyHealthViewer.be)*
- Machtiging vergoeding farmaceutische specialiteiten*
- Brief betrokkene ("aanvraag F+kaart")*
- Overzicht MyCareer*
- Schoolattest KISP Volwassenonderwijs + deelcertificaten*
- Testresultaten WerkenVoorBE + aanwezigheidsattest*
- Bewijzen steun aan goede doelen*
- Toets Frans*
- Brief [T. & L.]*
- Tewerkstellingsattest [F.]*
- Brief uitvaartverzekering*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 08.10.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Betrokkene kan zich niet beroepen op het uitzonderingsregime voorzien in artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980. Hij heeft immers geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt een afschrift van zijn medisch dossier en voorschriften voor medicatie uit augustus 2021 voor. Het ontbreekt echter aan een recent gedetailleerd medisch bilan en recente gegevens omtrent de evolutie van betrokkene's ziekte. Uit het dossier blijkt wel dat zijn medische toestand hem niet belet opleidingen te volgen of te werken. Om die reden is het dan ook niet onredelijk te stellen dat de medische situatie van betrokkene onder controle is en niet van die aard is dat ze een hinderpaal vormt voor de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Indien betrokkene meent dat hij op basis van zijn huidige medische toestand een verblijfsrecht kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een aanvraag in te dienen. Bovendien is deze beslissing geen verwijderingsmaatregel, betrokkene wordt dus niet gedwongen België te verlaten en kan de behandeling die hij hier thans volgt verderzetten.

Betrokkene verklaarde op 01.06.2020 in België te zijn aangekomen (ABC-formulier van 14.07.2020). Nu dus iets meer dan vierenhalf jaar geleden, wat nog niet zéér lang is.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij nog banden heeft met zijn herkomstland, waardoor mag geconcludeerd worden dat deze geen hinderpaal vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

Zijn economische situatie is op dit ogenblik precair te noemen. In het verleden heeft hij voor verschillende werkgevers gewerkt. Dit combineerde hij met opleidingen en vrijwilligerswerk. Thans blijkt uit opzoeken in de DOLSIS databank dat hij enerzijds stagiair is [...] en anderzijds als interimair-student op zeer onregelmatige basis tewerkgesteld is [...]. De loonfiches die betrokkene heeft overgemaakt hebben betrekking op eerdere werkgevers en zijn niet relevant voor zijn huidige economische situatie. Hij is bij zijn tante en haar echtgenoot ingeschreven, maar er kan niet blijken uit het dossier dat deze mensen voldoende financiële draagkracht hebben om betrokkene te helpen te voorzien in zijn behoeften. Hij stelt in zijn brief dat tijdelijk bij zijn tante woont terwijl hij zijn diploma tracht te behalen en zijn toekomst verder vorm geeft. Hij geeft aan nog verdere opleidingen te ambiëren, maar laat na te duiden hoe hij deze bijkomende opleidingen gaat bekostigen. Bovendien moet vastgesteld worden dat de opleidingen die hij heeft gevolgd nooit hebben geleid tot vast en stabiel werk. Hoewel het niet ongewoon is dat nieuwkomers in België eerst een aanpassingsperiode nodig hebben eer zij op de arbeidsmarkt terecht kunnen, mag van iemand die reeds vierenhalf jaar in België leeft én bovendien de regiotaal machtig is, verwacht worden dat hij of zij een stabielere economische situatie kan doen gelden dan wat onregelmatige werkdagen als student en een stage. Betrokkene legt een document voor waaruit blijkt dat hij een btw-nummer heeft aangevraagd, maar er kan niet uit de door hem overgemaakte stukken blijken dat hij thans een zelfstandige activiteit voert, noch welk inkomen hij daaruit zou verkrijgen.

Betrokkene legt een inburgeringsattest en bewijzen van zijn taalniveau Nederlands voor. Echter vormen taalkennis en een basiskennis van de lokale cultuur en gebruiken slechts de eerste stap naar integratie. Verder maakt hij documenten over waaruit blijkt dat hij zich als vrijwilliger engageert en dat hij aan verschillende goede doelen schenkt. Het altruïsme van betrokkene is lovenswaardig, maar neemt niet weg dat hij er thans nog niet in is geslaagd zijn eigen economische situatie te stabiliseren. Het hebben van een eigen inkomen is een basisvereiste om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Het is daarom dan ook niet onredelijk te stellen dat de stappen die betrokkene heeft gezet op sociaal en cultureel vlak alsook zijn sociaal engagement niet opwegen tegen zijn huidige precaire economische situatie.

Betrokkene woont thans bij zijn tante en haar echtgenoot. Er kan echter niet blijken dat er met die familieleden een bijkomende afhankelijkheidsband bestaat die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen volwassen familieleden. Betrokkene stelt zelf dat hij tijdelijk bij hen woont zodat hij kan trachten zijn diploma te behalen en zijn toekomst verder vorm te geven. Het betreft hier dus geen beschermenswaardig gezinsleven. Betrokkene heeft minstens de intentie om op termijn weer bij zijn tante weg te gaan, al laat hij na te preciseren wanneer dat dan zal gebeuren. Betrokkene stelt dat hij en zijn echtgenoot uit elkaar zijn. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

Dit is de bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel voert de schending aan van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Zijn betoog luidt als volgt:

“1.- Verzoeker heeft 17 juni 2020 een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van zijn huwelijk met de heer [J.T.]. Hij is op 12 februari 2020 in het Nederlandse Almere getrouwd (stuk 2 - huwelijksakte).

2.- Verzoeker en de heer [T.] hebben net geen vier jaar als echtgenoten samengewoond in België. Verzoeker valt daarom onder de toepassing van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4° niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerde partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerde partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk”.

3.- Artikel 42quater, § 1, 4° verwijst onder meer naar de ontbinding van het huwelijk en het feit dat er geen gezamenlijke vestiging is. Naar analogie kan de ontbinding van het huwelijk gelijkgeschakeld worden met echtgenoten die feitelijk gescheiden leven en elk op een ander domicilieadres zijn ingeschreven. Echtgenoten die feitelijk gescheiden leven, hebben geen gezamenlijke vestiging meer zoals in het geval van verzoeker, zodat ook die voorwaarde vervuld is. De DVZ heeft zich minstens impliciet op deze voorwaarden gebaseerd.

4.- Het kan niet betwist worden dat:

- het huwelijk van verzoeker ten minste drie jaar heeft geduurd (in casu zelfs meer dan vier jaar)*
- waarvan minstens één jaar in België*

5.- In de bestreden beslissing is daar op geen enkele manier rekening mee gehouden en is geen toepassing gemaakt van art. 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat dit artikel geschonden wordt in de bestreden beslissing.”

2.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn betoog uit het oog verliest dat verweerder zijn beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet heeft gestoeld op artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, maar op artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van diezelfde wet. Dit artikel stelt dat de minister of zijn gemachtigde, binnen een termijn van vijf jaar na de erkenning ervan, het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die op het Belgische grondgebied verblijft in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie kan beëindigen, wanneer de burger van de Unie die hij heeft begeleid of vervoegd vertrekt uit het Rijk. In casu betwist verzoeker niet dat voormelde termijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog niet was verstreken en dat de referentiepersoon in functie van wie hij een F-kaart verkreeg – zijn Nederlandse echtgenoot – zich niet langer op het Belgische grondgebied bevond. Het feit dat artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet een beletsel kan vormen om op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van deze wet het verblijfsrecht te beëindigen, doet bijgevolg geen afbreuk aan de mogelijkheid voor verweerder om zich op een andere beëindigingsgrond – in voorliggend geval artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – te beroepen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder verkeerdelijk toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om zijn verblijf in het Rijk te beëindigen.

Een schending van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet – een bepaling die niet toepasselijk is – wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt het volgende:

“1.- Zelfs voor zover er geen toepassing kan gemaakt worden van art. 42quater, § 4, 1° Vreemdelingenwet, is er geen rekening, minstens onvoldoende, gehouden met de bepaling in art. 42quater, derde lid Vreemdelingenwet, waarbij de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in België beoordeeld moeten worden.

2.- Verzoeker benadrukt dat hij:

- altijd tewerkgesteld was in België. In tegenstelling tot wat de DVZ beweert, was die tewerkstelling niet precair. Verzoeker legt ook twee recente loonfiches (november en december 2024) voor van zijn actueel inkomen (stuk 3) en brengt zijn aanslagbiljetten van de FOD Financiën van de inkomstenjaren 2020 en 2022 voor (stuk 4), waaruit duidelijk blijkt dat zijn deel van het gezinsinkomen voldoende hoog was. Hoewel de DVZ over de nodige databanken beschikt om die gegevens na te kijken, heeft ze nagelaten dat te doen en heeft ze verzoeker ook niet om bijkomende documenten gevraagd, indien ze actuele stukken wenste, waardoor verzoeker er van uit mocht gaan dat de DVZ over voldoende en actuele informatie beschikte
- voldoende opleidingen gevolgd heeft
- de taal perfect spreekt
- thans in Lille samenwoont met zijn tante (de zus van zijn moeder), die de Surinaamse nationaliteit heeft en in België over een F-kaart beschikt (stuk 5), en met zijn oom (de man van zijn tante) die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België over een geldige EU-kaart beschikt (stuk 6).

3.- Bij het nemen van de bestreden beslissing is het vermelde artikel geschonden en onvoldoende rekening gehouden met de voldoende bestaansmiddelen die verzoeker had, zijn sociale en culturele integratie en zijn gezinssituatie. Hij woont nu bij zijn oom en tante.”

2.2.2. Het geschonden geachte artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder voormelde verplichting in aanmerking heeft genomen.

Verzoeker verstrekt in zijn verzoekschrift een feitelijke uiteenzetting, waarmee hij klaarblijkelijk wil aangeven dat hij zijn situatie anders inschat dan verweerder. Hij maakt met zijn betoog echter niet aannemelijk dat verweerders argumentatie is gesteund op incorrecte feiten of dat deze kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker in de procedure voor de Raad nog loonfiches die werden opgesteld in december 2024 en januari 2025 en aanslagbiljetten met betrekking tot de inkomstenjaren 2020 en 2022 voorlegt, moet worden benadrukt dat hij niet dienstig kan verwijzen naar stukken die niet voorlagen – of zelfs niet bestonden – op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoekers stelling dat verweerder heeft nagelaten aanvullende informatie op te zoeken in databanken en hem niet om bijkomende documenten heeft gevraagd om zijn actuele economische situatie na te gaan, leidt daarnaast niet tot het besluit dat verweerder onzorgvuldig optrad. Verweerder heeft verzoeker immers aangeschreven en hem in de mogelijkheid gesteld alle informatie die hij zelf nuttig achtte mee te delen. In zijn schrijven van 7 augustus 2024 heeft verweerder ook benadrukt dat verzoeker eventuele relevante wijzigingen in zijn situatie diende door te geven zolang hij geen uitsluitel kreeg omtrent het resultaat van het onderzoek aangaande het bestaan van een verder een recht op verblijf. Aangezien hij het zelf niet vereist achtte de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken aan verweerder over te maken kan hij niet voorhouden dat verweerder deze informatie zelf had dienen te pogen te verzamelen. Verzoeker gaat met zijn betoog ook voorbij aan het feit dat verweerder niet heeft gesteld dat zijn inkomen op bepaalde ogenblikken niet *“voldoende hoog was”*. Verweerder heeft er op gewezen dat verzoekers economische situatie *“precair”* was en dat er geen sprake is van *“stabiel en vast werk”*. Verzoeker ontkracht de correctheid van deze vaststelling niet.

Een schending van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet of enige andere onwettigheid wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“1.- Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er geen bewijzen zouden worden voorgelegd van de afhankelijkheidsband met zijn tante en oom. Het zijn zonder enige twijfel naaste familieleden met wie hij een band heeft. Ze zijn allebei een stuk ouder dan verzoeker en hij beschouwt ze als zijn ouders.

2.- De DVZ schendt art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de afhankelijkheidsrelatie met zijn tante en oom, met wie hij samenwoont.”

2.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat verzoekers betoog, inzake zijn relatie met zijn oom en tante, niet zonder meer toelaat om te besluiten dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met deze personen in de zin van voormelde verdragsbepaling. Het is immers niet betwist dat verzoeker meerderjarig is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn die de gewone affectieve banden overstijgen (cf. EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Verzoeker houdt onterecht voor dat concrete bewijsstukken voorliggen waaruit zou volgen dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf, enerzijds, en zijn tante en oom, anderzijds, zouden zijn. Het feit dat verzoeker stelt dat zijn oom en tante *“naaste familieleden met wie hij een band heeft”* zijn en dat zij een stuk ouder zijn dan hijzelf laat niet toe tot het besluit te komen dat er enige afhankelijkheidsband is. Zijn verklaring dat hij deze personen *“als zijn ouders”* beschouwt laat evenmin toe tot dit besluit te komen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het mogelijke bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn tante en oom. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers uiteengezet dat niettegenstaande verzoeker thans bij zijn tante en oom inwoont niet blijkt dat tussen hem en deze personen *“een bijkomende afhankelijkheidsband bestaat die verder gaat dan normale affectieve banden tussen volwassen verwanten”*. Verweerder staafde zijn standpunt onder meer door erop te wijzen dat verzoeker zelf heeft aangegeven slechts tijdelijk bij zijn tante en oom in te wonen in afwachting van het behalen van zijn diploma, waardoor hij minstens de intentie heeft om op termijn bij zijn tante en oom weg te gaan. Verder heeft verweerder er ook op gewezen dat geen stukken voorliggen die aantonen dat verzoekers tante en oom over voldoende financiële draagkracht beschikken om hem te helpen voorzien in zijn behoeftes, waardoor ook niet tot een financiële band van afhankelijk kan worden besloten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldig optrad of dat diens bevindingen op een foutieve of onvolledige feitenvinding zijn gebaseerd, dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Nu niet blijkt dat er een beschermenswaardige gezinsband bestaat kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, niet worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK